

Lucy Stevenson Ewell
(Perustuu tositahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Alankomaissa.

Marie avasi korurasiansa katsoakseen kauniita kiviään. Yksi kerrallaan hän piteli niitä kädessään. Punainen, sitten vihreä, sitten kirkkaanvalkoinen.

Isoäiti koputti hänen huoneensa oveen. "Valmiina lähtöön?"

"Joo!" Marie laittoi kivet varovasti takaisin rasiaansa.

Isoäiti oli viemässä Marien kirjastoon. Mutta ei vain katsomaan kirjoja. Siellä oli erityinen kiviläyttely! Marie oli innoissaan.

Kun heidän bussinsa tuli kirjastolle, Marie ja isoäiti kävelivät sisään. He näkivät pöydän toisensa perään täynnään kauniita kiviä. Jotkin niistä olivat kiiltäviä ja sileitä. Toiset olivat kiinnostavan muotoisia.

Kiiltävä purppurakivi

Jos hän kertoisi totuuden,
suuttuisiko isä hänelle?

"Katso tätä!" Isoäiti osoitti isoa kristallia. Siinä erottui kaikkialle sojottavia pieniä sinisiä piikkejä.

Toisessa pöydässä oli paljon pieniä, pyöreitä kiviä. Marie katseli kaikkia värejä. Aivan pöydän päässä oli purppuranpunainen kivi, pieni, kiiltävä ja sileä.

Minulla ei ole vielä purppuranpunaista kiveä, Marie ajatteli. Se olisi täydellinen lisä hänen kokoelmaansa.

Marie vilkaisi ympärilleen. Isoäiti oli toisen pöydän ääressä. Lähellä ei ollut ketään muita. Eihän kukaan kaipaisi tätä pientä kiveä, eihän?

Hän poimi kiven käteensä ja pani sen taskuunsa.

Sinä iltana, kun purppurakivi oli turvallisesti korurasiaassa, Marie meni vuoteeseen.

"Valmiina lukuhetkeen?" Isä istuutui vuoteelle ja avasi *Ystävä*-lehden.

Marie kääpetyi peittojen alle kuuntelemaan. Tarina kertoi pojasta, joka teki parannuksen tehtyään väärän valinnan.

Kun isä luki, Marie tunsu, kuinka hänen vatsaansa väänäsi. Hän kierähti kyljelleen ja käänsi sitten tyynynsä ympäri. Hänestä ei silti tuntunut hyvältä. Eikä hän voinut lakata ajattelemasta purppurakiveä.

Isä päätti lukemisen. "Onko kaikki hyvin?"

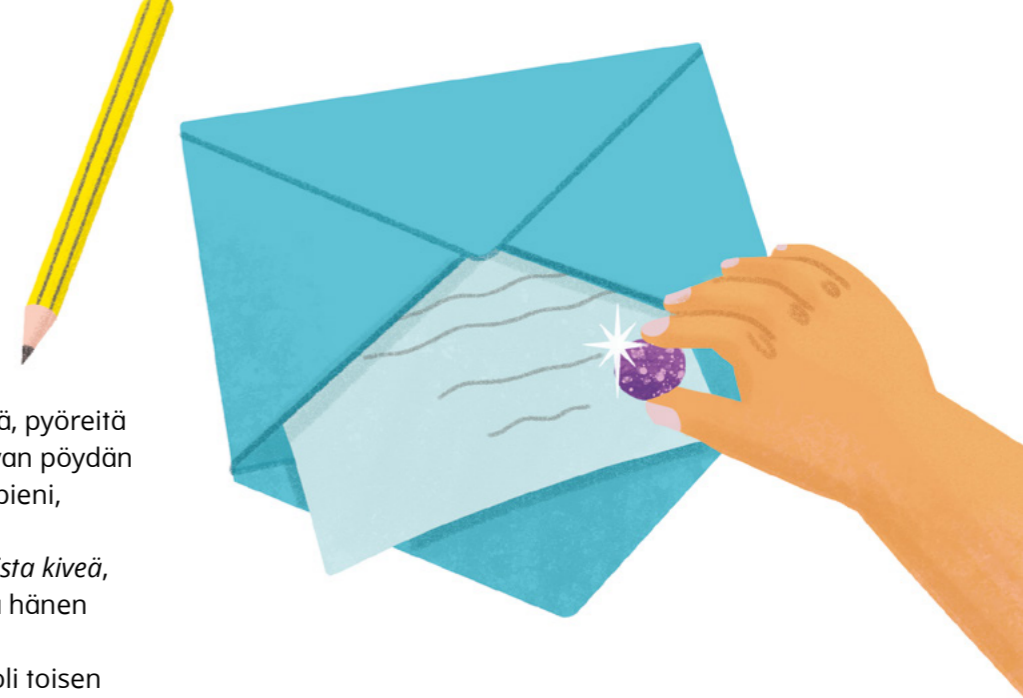
Marie ei tiennyt, mitä tehdä. Jos hän kertoisi isälle, isä saattaisi suuttua.

Mutta ehkä isä osaisi auttaa.

Hitaasti Marie ryömi vuoteesta ja otti purppurakiven rasiastaan. "Minä otin tämän tänään kirjastosta." Marien silmistä tulvahti kyyneliä. "Olen tosi pahoillani."

Isä halasi häntä. "Minulle voit aina kertoa totuuden. Olen ylpeä siitä, että sinulla oli rohkeutta olla rehellinen."

Marien vatsassa alkoi tuntua paremmalta. Isä ei ollut vihainen!

"Ja Jeesuksen ansiosta me voimme tehdä parannuksen. Aivan kuten kertomuksessa", isä sanoi. "Mitä jos veisimme kiven takaisin kirjastoon?"

Marie puristi silmänsä kiinni. "Ei! Siellä ollaan vihaisia."

Isä laski kätensä Marien olkapäälle. "Siellä saatetaan olla vähän vihaisia. Mutta luulen, että siellä ilahdutaan siitä, että annat kiven takaisin. Ja se saa sinunkin olosuhteet tuntumaan paljon paremmalta."

Marie veti syvään henkeä ja nyökkäsi. "Hyvä on."

Marie otti esiin paperin ja alkoi kirjoittaa kirjettä. "Olen pahoillani, että otin tämän", hän kirjoitti. "Kunpa en olisi tehnyt sitä. Minä haluan oikaista asian."

Hän työnsi kirjeen kirjekuoreen. Sitten hän pani kuoreen myös pikkuruisen purppurakiven.

"Viedään tämä takaisin huomenna", isä sanoi. "Miltä sinusta nyt tuntuu?"

"Paremmalta", Marie sanoi. "On vielä yksi asia, joka minun pitää tehdä."

Marie polvistui vuoteensa viereen ja rukoili. "Olen pahoillani, että otin kiven", hän sanoi. "En enää koskaan varasta. Kiitos, että autat minua olemaan rohkea ja rehellinen."

Kun Marie meni takaisin sänkyyn, hän tunsu rauhaa. Huomenna hän oikaisisi asian. Ja hän tiesi, että taivaallinen Isä ja Jeesus auttaisivat häntä. Heidän ansiostaan kaikki järjestyisi. ●